

על מנת להבין מהי מלכות, אנחנו חייבים לחזור אל המקור, בפסוק שכולל את ספירת המלכות: **"לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ; לך ה' הממלכה"**... (דברי הימים א' כ"ט, י"א). בולט לעין, שהקטע העוסק במלכות, נמצא בחלק כמעט נפרד של הפסוק, אשר נפתח בביטוי "לך ה'..." מדוע ההפרדה הזאת?

הבה נסביר זאת על ידי הגדרת מושג **המלכות**.

כשאנחנו חושבים על מלך או על ממלכה, אנחנו מדמיינים דיקטטור, שכופה את מרותו על המון חסר אונים, תוך כדי שהוא סוחט מהם את המשאבים לצורכי עצמו. ואפילו אם ננסה לחשוב עליו כעל שליט נדיב, לכל היותר נתאר אותו כבירוקרט יעיל.

אבל, כאשר אנחנו מדברים על האלוקים במושג של ממלכה, אנחנו מתייחסים למודל שונה לחלוטין.

מדובר במודל של מלך, שיש לו תפישה ברורה ואידיאולוגית של טוב ורע, נכון ולא נכון. המלך מלמד את החברה שסביבו, רעיונות וערכים אלה. מתוך הלימוד, מתעוררת בחברה ההכרה בטוב, והיא מעצבת את עצמה ואת הנהגותיה בהתאם. וכך, בסופו של התהליך, הנהגותיה של החברה, מגלות ואף מגבירות את אותם ערכים שהמלך דוגל בהם.

כך, החברה הזאת לא ממחישה במעשיה את הנורמות והערכים של המלך בלבד, אלא מגלה שאותם ערכים, הם בעצם הנורמות והערכים הפנימיים של העם במדינה.

מכיוון שאנחנו לא חיים עם מלכים ואולי יהיה לנו קשה לדמיין זאת, נוכל בהחלט להשתמש בדימוי של מורה טוב.

מורה שמרשה לתלמידיו "לעשות מה שהם רוצים" אינו מורה בכלל. התלמידים לא קיבלו ממנו כלום. מצד שני, מורה שכופה על התלמידים לעשות כל מה שהוא אומר, פשוט מכריח אותם בצורה חיצונית. הוא לא משפיע עליהם באמת בשום צורה שהיא, וגם הוא לא מורה אמיתי. המורה האמיתי הוא זה, אשר מעורר השראה בתלמידיו, באופן כזה שיווכחו לדעת, כי רגשותיהם וערכיהם האמיתיים הם אלה שהתעוררו באמצעותו.

זוהי **מלכות** במשמעותה האמיתית. פעולותיו ומידותיו של האלוקים – לא כפי שהן מבטאות על ידי האלוקים עצמו, אלא כפי שבני האדם מבטאים אותן. ממש כאילו פעולותיו של האלוקים פגעו במיתר רגיש בתוכנו, המעורר בנו את הרצון לחזור על אותה מנגינה, ולהתנהג בצורה דומה.

בכדי לבטא מידה זו, עלינו לקיים את רצון האלוקים ולא לעבור עליו – ולעשות זאת מתוך בחירה חופשית. באם נתנער לחלוטין מקיום רצונו, בהכרח לא נוכל לשקף את התהליך האלוקי בעולם. בה בשעה, שאם נמלא את רצון האלוקים מתוך פחד או כפייה, נהיה דומים לתלמידים שאולצו להישמע למחנכם. אף אחת משתי דרכים אלו, לא תניב את התוצאה הרצויה, שהיא מילוי רצונו של האלוקים, מתוך תחושה עמוקה של קשר והזדהות עמו.

מלך מול דיקטטור

הדרך שבה אנו מגיבים לאלוקים, מתבטאת לעיתים קרובות, על פי הבדלי המשמעות בין שתי המלים הקרובות:

- מלכות, כלומר שלטון של מלך.
- מלוכה, כלומר ממשל דיקטטורי.

כך אנחנו אומרים בתפילותינו (בהתייחס לעם ישראל): "**ומלכותו** [שלטון מלכות שמים] **ברצון קבלו עליהם**". בעוד שבפסוק העוסק במערכת היחסים בין הקב"ה לבין האומות, שעדיין לא קבלו את דבריו נאמר: "**כי לה' המלוכה** [שלטון דיקטטורי] **ומושל בגויים**". מכאן אנו למדים, שהקב"ה רוצה באמת לעורר **מלכות** בעולם, אבל, כל עוד מדובר באומות אלה, הוא שולט בהן בדרך של רודנות ולא מביא לידי **מלכות** בתוכן.

אם נרצה להגדיר נכון את ספירת **המלכות**, יהיה עלינו להבהיר, שבשונה מתשע הספירות האחרות, זוהי ספירה שאינה נובעת ישירות מהאלוקים. ספירה זו עולה מן הבריאה האלוקית – כאשר הבריאה משקפת ומגלה את כבוד ה' מתוך עצמה.

כאשר אנחנו סופגים לתוכנו את ההשפעות האלוקיות האלה, אנחנו מוצאים אותן בתוך עצמנו.

כך נוכל להבין, מדוע ממוקמת **המלכות** באופן נפרד בפסוק – "**לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ; לך ה' הממלכה**" – וזאת משום, שישנו פער גדול בין תשע הספירות הראשונות לבין האחרונה שבהן. תשע הראשונות הן רצף מתמשך של מעשי האלוקים, אשר פועלים ומשפיעים עלינו. כאשר אנחנו סופגים לתוכנו את ההשפעות האלוקיות האלה, אנחנו מוצאים אותן בתוך עצמנו, משתנים, וכתוצאה מכך – משקפים את כבוד ה' ומגלים את מלכותו.

מבחינה זו מדובר בספירה החשובה ביותר. **במלכות**, האלוקים אינו פועל אך ורק על ידי עצמו, אלא האלוקים פועל באמצעותנו.

מלכות היא המטרה שעלתה במחשבתו של האלוקים כאשר יצר את העולם, בעוד שכל שאר הספירות הן רק אמצעים לגלות את מלכותו.

בכל תשע הספירות הקודמות, אנחנו בבחינת מתבוננים מן הצד – המתפעלים מיצירת האלוקים בצורה אובייקטיבית. אנחנו עשויים אמנם להתרשם במידת מה, אך התבוננות זו לעולם לא תהפוך לחוויה מפעימה. רק כאשר אנחנו שומעים את קולו של האלוקים בוקע מתוכנו – וזוהי מלכות – אז אנחנו משתנים באמת.